

UZDRAVENÍ MALOMOCNÉHO

Luk 5,12 - 16 nebo Mat 8, 1-4 nebo Mar 1,16-20

kázání ze soboty 11. 1. 2014 – br. Csaba Čák

V jednom městě, kam Ježíš přišel, byl muž plný malomocenství. Jakmile Ježíše spatřil, padl tváří k zemi a prosil ho: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ On vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čist.“ A hned se jeho malomocenství ztratilo. Přikázal mu, aby nikomu nic neříkal: „Ale jdi,“ pravil, „ukaz se knězi a obětuj za své očistění, co Mojžíš přikázal – jim na svědectví.“ Zvěst o něm se šířila stále víc a scházely se k němu celé zástupy, aby ho slyšely a byly uzdravovány ze svých nemocí. On však odcházival na pustá místa a tam se modlil.

Evangelisté Matouš, Marek i Lukáš toto uzdravení ve svých psaných vzpomínkách zmiňují. U Matouše následuje hned potom, co Ježíš dokončí své kázání na hoře a u Lukáše po povolání rybářů, kdy se zázračně trhají plné sítě i když celou noc lovili a nic nechytli. Obě situace, jak u Mat, tak u Luk jsou velice povznášející a povzbudivé. Na hoře mluvil o tom, že jsme blahoslavení, že máme být solí země, světlem světa... že není nutné dělat si starosti o živobytí - Bůh se postará... Naučil člověka modlitbu Páně. Málem to bylo nebe na zemi. V evangeliu podle Lukáše předchází našemu příběhu zázračný rybolov a povolání učedníků...

Ježíš uměl kázat, uměl dělat velké věci... Také proto za ním jdou zástupy. On však nezůstal nahoře. Kázání skončilo a sestupuje dolů. Dole, pod horou, tam kde se odehrává skutečný život... tam se setkává s malomocným!

Pozor blíží se „leprák!“ Kde ten se tu vzal?! Malomocní přece nemohou jen tak chodit mezi zdravé lidmi. Mají vyhrazené prostory, osady, jsou v karanténě, aby nenakazili ostatní. Nejde jen o hygienické důvody, ale také ty náboženské. Malomocenství bylo v Izraeli pokládáno za trest Boží. Za něco, co si člověk zavinil sám a teď spravedlivě trpí a má trpět. Každý svého štěstí strůjcem!

Malomocenství je ošklivá nemoc. Dělá z lidí netvory. Kusy končetin a obličejů odpaďávají... Už na pohled to není nic příjemného. „Lepra je infekční onemocnění, způsobované bakterií *Mycobacterium leprae*, která má sklon napadat periferní nervy a jiné chladnější oblasti těla – kůže a sliznice. Původně řecké slovo „lepra“ označuje chorobu, při níž se loupe kůže. Tradiční český název „malomocenství“ odkazuje zřejmě na poškození hmatu, které choroba způsobuje... Poslední leprosárium v Evropě je v rumunském Tichilešti v deltě Dunaje... Odhaduje se, že leprou v současné době trpí 10-11 milionů lidí, zejména ve střední Africe a jihovýchodní Asii. K léčbě malomocenství se dnes používají specifická antibiotika.”

I když se tato nemoc u nás nevyskytuje, ženy z kyjovského o.s. Omega plus pletou bavlněné obvazy pro takto nemocné lidi v Africe...

Malomocný skutečně málo zmůže, přesněji nic nezmůže se svojí nemocí. Proto se s prosbou obrací na Ježíše: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ Říká Ježíšovi: „Jestliže chceš, tak můžeš...“, nemocný mu dává dopředu souhlas podmíněný Boží vůlí: „Můžeš, jestliže chceš...“

Co myslíte, má Ježíš chtít pomoci? Nebo si má každý pomoci, jak sám umí? Má pomoci tomu hříšníkovi, který si za to může sám a vlastně tu nemá co hledat?

Jsme my, Boží následovníci, **schopni** si navzájem pomáhat? Jsme my, lidé Boží, **ochotni** si navzájem pomáhat? Ono je to vlastně jedno, jestli jde o Bengálce, Afričany, bezdomovce, nezaměstnané, drogově závislé či psychicky nemocné, sociálně vyloučené... Jestliže chceme, můžeme. Veškerá bezmoc světa, bezmoc nás lidí, nespočívá v neschopnosti pomoci, ale v neochotě. Proto i pro nás otázka z evangelia **nezní, zda můžeš, ale zda chceš.**

Jak se zdá, Ježíš nesdílí pohled zákoníků a farizeů, že malomocenství je zasloužený Boží trest a ten se musí jednoduše vytrpět? Odpovídá... "Chci, buď čist." Nemocní dnes nejsou pouze lidé, ale i zvířata, řeky, moře, půda, planeta země, společnost, vztahy... Toužíme-li po uzdravení, Boží odpověď je "Chci, abyste byli zdraví."

Malomocný sám vyhledá Ježíše, a jelikož v něm spatřuje Boha, vzdává mu božskou poctu. Padá tvář k zemi s oslovením: Kyrie.

Zdá se, že dnes lidé nehledají Pána Boha v kostelích. Hledají ho na internetu, v TV, v rozhlasu, na VŠ a nevím, kde ještě. Informační věk nabízí nespočet možností. Jistě také Boha hledají v nás, v jeho vyznavačích. V nás ho můžou vidět takového, jak jej svými činy představujeme. Obrázek o Bohu si dnes lidé dělají podle toho, jak se chovají ti, kteří vyznávají víru v Boha.

Ježíš ještě před chvílí kázal na hoře a teď vydává o svých slovech svědectví svými činy. Potvrdil pod horou to, co na hoře říkal? No a co my, jeho následovníci? Co o nás lidé říkají? Vědí vůbec o nás?

Ježíš to nejlépe řekl slovy: „Kdo vidí mne, vidí Otce... Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky!“ Ježíš konal skutky svého Otce, svým učedníkům říkal: „Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím a ještě větší, neboť já jdu k Otci.“

I my, bratři a sestry, jsme pověřeni, abychom konali skutky nebeského Otce. I když to tak někdy může z úst některých adventistů vyznít, Bůh po nás nechce, abychom spasilí svět, ale abychom se pokusili pomoci těm, kterým právě nyní pomoci můžeme. Každý podle toho, co zmůžeme.

“On vztáhl ruku a dotkl se ho.” Dotkl se malomocného. Když si představím toho znetvořeného, páchnoucího, odporného nemocného... no nic lákavého to nebylo. Kdy se ho naposled asi někdo dotkl? Kdy naposled pocítil dotyk zdravého člověka? Natož povzbudivé slovo? Bůh se ho skrze svého posla dotýká, předává jeho uším povzbuzení a navíc „Chci, buď čist.“ A hned se jeho malomocenství ztratilo. Boží očistění navrácí nejen tělesné zdraví, ale také navrácí člověka do společnosti, do života. Již nemusí pouze přežívat, ale může konečně začít žít!

To je asi také to, co má také dělat Boží církev. Vracet lidi do společnosti. Lidi zavržené navracet do Božího lidu.

Priznejme si, že církev se v ČR velké popularitě netěší. O společenské prestiži duchovních ani nemluvě. Co by se asi stalo s naší pověstí, kdybychom se stali zná-

mí tím, že jsme důvěryhodní, chápaví, naslouchající, přijímáme všechny bez rozdílu, umíme odpouštět, nabízíme pomocnou ruku, uzdravujeme nemoci, pečujeme o tělesné i duševní zdraví...

Když čtu tento příběh, neubráním se dojmu, že je v něm něco nelogického. Proč má uzdravený o svém štěstí mlčet!? Ježíš si tam jakoby protiřečí. Říká mu, aby o tom mlčel. Proč se o tom nemá nikdo dozvědět?

“Přikázal mu, aby nikomu nic neřikal: „Ale jdi,“ pravil, „ukaz se knězi a obětuj za své očistění, co Mojžíš přikázal – jim na svědectví.“ Nerozumím tomu záměru. Taky není nikde napsáno, že musím rozumět všemu :-)

V perikopě o uzdravení malomocného je dobré si všimnout, že je v opozici ke známějšímu uzdravení deseti malomocných. Příběh o deseti malomocných, z nichž pouze jeden se vrátil, aby Ježíšovi poděkoval, je příběhem v první řadě o vděčnosti. Uzdravení malomocného, o kterém čteme dnes, nese hlavní poselství ve slovech: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ Kolikrát jsme v opozici vůči Bohu a říkáme: „prosím tě zasáhni, udělej, splň, uzdrav, pokud možno co nejrychleji.“ Neříkáme: „jestliže chceš, tak můžeš.“ Za tímto vyjádřením zůstává volný prostor pro jiné řešení, než jen to, které chceme my. „Jestliže nechceš, potom nemusíš... můžeš mě uzdravit, když chceš, ale pokud nechceš, tak nemusíš a věci dopadnou jinak.“ V případě lepry s sebou druhá varianta nese jistotu bolestivého konce.

Kéž dokážeme i my v životě takto prosit i když to vůbec není lehké. Kéž dokážeme být solí a světlem a udělat alespoň něco drobného pro toho nejmenšího z maličkých, abychom tím navraceli ztracené do společnosti. Kéž bychom byli známí tím, že se u nás dá naleznout dotyk uzdravení a přijetí. Kéž jsou naše slova a jednání v zákrytu a neprotiřečí si.

Amen